

ΤΟ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙ

*Ὑστερη τῶν χωριάτων κατοικία,
τὸ κοιμητήρι, γύρω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία
κεῖται, χωρὶς καμὰ στὸ νοῦ, ἔργοια νὰ δίνει.*

*Κορόνες κι' ἀγριολούλουδα μὸν τὸ στολίζουν·
κομπαστικὲς ἐπιγραφὲς κεῖ δὲν θὰ βροῆτε
γιατὶ ἀπλοῖ σταθῆκαν ὅλοι στὴ ζωὴ τους.*

*Γύρω του ὅμως πάλι, νά! παντοῦ ἡ ζωὴ ὀργάει·
χοχλά ἢ γῆς, οἱ κάμποι προχωροῦνε,
ποῦ λὲς καὶ τοῦ κοιμητηριοῦ μακρὰ ἡ ζωὴ δὲν θάναι.*

Γ. ΒΡΙΣΙΜΙΤΖΑΚΗΣ

“Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ ΤΟΥ ΣΟΝΕΤΟΥ”

ΕΞΑΓΝΙΣΜΟΙ

ΣΤΗ' ΣΩΓΡΑΦΟ Ν. Γ.

*Σ' ὄργια γοργὰ κι' ὀργά, πυρά, ἀναμμένα
τὴ νύχια μᾶς ἐβούτηξε ἡ λαγνεῖα.
Μᾶς ἔκαμε ὄργανά της. Λερωμένα
μᾶς πέταξε κατόπι σὴν ἀνία...*

*Κι' ὥστόσο — τί εἶν' ἡ ἀγάπη! — τὰ σβυμένα
ξανάρθαν: οἱ ματιές, ἡ ἀγνή ἡσυχία,
τὰ λόγια τὰ γλυκὰ τὰ χαϊδεμένα...
Γύρισε πλέρια κι' ἄσπρη ἡ παρθενία!*

*Στῆς Τέχνης — τί εἶν' ἡ ἀγάπη! — τὰ κλινάρια
γυμνὰ τὰ ὦμά μᾶς ἄρπαξαν σφιχτὰ
καὶ κάθε ἀσκήμια ἀνοίχτηκε καθάρια.*

*Μὰ στὸ τέλος μπουχτήσαμε φριχτὰ
κι' ἀφοῦ γυμνὰ τὰ πάντα τὰ γνωρίσαμε
γιὰ μ' ἄσπρη παρθενία πάλι πλωρίσαμε.*

(1927)

ΥΠΟΨΙΑ

ΣΤΟ ΓΙΑΤΡΟ ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΗ ΑΓΓΕΛΟ ΔΟΞΑ

Δύση πρασινοκίτρινη λεκιάζει
τῆς ἥρεμης ἀγάπης τὴ γλυκάδα.
Πὸ τὴν πηγὴ τῆς ζήσης μου σταλάζει
στάλα πρασινοκίτρινη. Ζαλάδα

μοῦρχειται στὸ κεφάλι καὶ μὲ σφάζει
τῆς ὑποψίας τῆς λάμιας ἢ ἀγριάδα.
Καὶ κείνη πὸν γι' αὐτὴ ἢ καρδιά σπαράζει
μὲ πρόδωσε κι' αὐτὴ μὲ τὴν ἀράδα;

Πρέπει γὰν τὸ πιστέψω πὼς ἐκείνη —
τόσο γλυκειά, τόσο ἄσπρη, τόσο ὠραία! —
μπορεῖ μὰ τέτοια φρίκη γὰ μ' ἀφίνη;

Θέ μου! Πρασινοκίτρινη μὰ δύση —
τόσο φριχτή, χυδαία μὰ καὶ μοιραία! —
θὰ κάμη τὴν ἀγάπη μας γὰ σβύση;

(1927)

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΣΟΥ

I

Τὸ κανονικὸ
σου κορμὶ
— Πῶς γλυκὰ —
τὸ κεντὰ
Ἐ δρομὴ
Καὶ τὸ πάθος

Τ' ἀνθισμένο
σου γέλιο
Πηγὴ
Τοῦ φωτός
Στὸ σκοτάδι —
Στὸ βάθος...

II

Κι ἡ ματιὰ —
— ὦ! ἡ ματιὰ
Μαργιολιὰ
Σαϊτιά,
Στὴν καρδιά
Καὶ στὸν πόθο

Τις βραδιὲς
Πῶς ζητῶ!
Τὴ γλυκειά
σου Μορφὴ
Συντροφιά
μου, γὰ νοιώθω.